

tiveka videl nad seboj. Nikakor pa bi ne bilo prav, da bi zdaj njegova lastna kri kršila ta red, in da bi o naši razvrstitvi ne odločevali več večni zakoni, nego bi se pripustila misel, da naj odločuje naenkrat le zunanji blesk in sirova sila. Sicer je vam, bratje, slobodno, da napravite kakor mislite; slovesno pa moram izjaviti, da se s svojega mesta ne umaknem, oziroma, da se za slučaj splošne izpremembe, priglašam na prvo mesto.

— To je že prebedasto! se je naenkrat zakrohotal „D“. Ali naj se res še jaz najprej sklicujem na to, da z mano začenjajo vsi doktorji, ki so silno modri možje in da je del te modrosti prešel že name? Ne, rečem vam brez takih uvodov, da ste zblazneli. Kdo pa naj jo izvede to prerazvrstitev? Mogli bi jo vendar edino ljudje, to je kaka učena društva, kaka vseučilišča, ali kaj jaz vem kdo; a ti vsi imajo pametnejšega dela. Ne priposestvovane, ne pridobljene pravice, niti kake drugačne take bedastoče nam ne govore, da ostanimo kjer smo, nego edino zdrava pamet nas uči: Kdor nima niti od sebe niti od drugod moči, da se premakne, mora ostati, kjer je! In mi ostanemo tako najbrže do konca sveta, kjer smo.

— I, tako pa zopet ni! je trdovratno ugovarjal „Z“. Poglejte, čas so že izpremenili; tako bi se lahko našel pravičen cesar ali kralj, in bi . . .

Ura je udarila eno. Črke in vse reči v sobi so se še enkrat stresle in potem trdo obstale. Samo ura je kot mrtva stvar tiktakala dalje.

Janko Samec:

Pričakovanje.

Pesmi ribičev veselih,
plahutanje jader belih
v šum vetrov . . .

In nad vsem kot zlata sanja
se večerno solnce sklanja
raz nebeški krov.

Umrla v srcu je beseda,
in oko le gleda, gleda,
kot da vsaki čas

bi imel iz te prelesti
kakor roža se razcvesti
tvoj obraz . . .

